

5.

"Men borta är borta! En däre må se
Med fåfånga blickar tillbaka,
Då nya behag nu framför mig sig te,
Så nära att plocka och smaka."

6.

"Gör alla de tusende stöna jag lyft,
Jag än wille kyssa dig ensam.
Hwi kom du ej till mig och njöt med mig tyst
Allting, utom namnet, gemensamt".

7.

Så talte den rike förförarn för sig,
Och sakta den ofödda följde.
Hon wäl af åt Rogen en obegrad stig
Den björklöfwen hängande döljde.

8.

Han ropar; hon hör ej. Han winkar, hon går
Han bandt wid en stubbe sin fåle,
Och trångande sig genom tistel och snår
Han kom till ett hjul och en påle.

9.

Der står hon så hämsk med det knypte hon bär,
O himmel! af bloiga linnen.
Han steltnar af fasa — ej wiss om hon är
En hamn, eller från sina sinnen.

10.

Hon ser på sin bärda orolig och stum,
Och lägger den hastigt i sanden;
Hon söker, i skydd af en buske, ett rum;
Och gräfwär en grop der med handen.

11.

Dit bär hon sitt swepe, och kysser det se'n,
Och hjertligt på armarne väger:
"Ligg stilla, mitt Barn! jag är snart här igen,
Här skall och din mor få sitt läger."

12.

"Sof här utan wagga, du Barn utan namn,
Hit vräkt från all meniskelig hydda:
Du gråt blott en gång, — du gråt i min
famn —
Då slog dig den hand dig bordt skydda."

13.

"Ligg stilla i jorden, och wandrarn ej skräms,
Jag yppar nog sjelf hur du dödde.
Hörs Dommarn i styn, då först uppstå —
och stäm
Den fram, som till offer dig födde."

14.

"Sof lugnt i din graf! Jag försonar mitt
brott
Hos menniskor under en bila;
Och fast du ej Dop — ej Ryrkogård fått
Skall himlen wälsigna din hwila."